

Επιστροφή στον «Κόσμο» μου...

Όταν εγκατέλειψα πριν 16 μήνες το μετερίζι μου σ' αυτή τη σελίδα, είχα αποφασίσει ότι έκλεισε για πάντα ο μεγαλύτερος κύκλος στην επαγγελματική ζωή μου και δεν φανταζόμουν καν μια πιθανή επιστροφή στον «Κόσμο» μου. Πίστευα τότε ότι είχα προσφέρει ό,τι καλύτερο μπορούσα στα 22 χρόνια της θητείας μου και συνέβαλα μαζί με άλλους άξιους συναδέλφους ν' αποκτήσει δικαιολογημένα «Ο Κόσμος» τη φήμη μιας σύγχρονης, έντιμης και δημιουργικής εφημερίδας, με μοναδικό στόχο της το συμφέρον της παροικίας. Να τονίσω ακόμη ότι «Ο Κόσμος» από την πρώτη μέρα της κυκλοφο-

ρίας του δίνει μάχες για την προστασία της πολυφωνίας στον παροικιακό Τύπο από προσπάθειες μονοπόλησης της ενημέρωσης.

Επιστρέφω, λοιπόν, επειδή πραγματικά πιστεύω ότι η συνεργασία με τον «Κόσμο» είναι προνόμιο, επειδή ο καλός φίλος σε ώρα ανάγκης φαίνεται και δεν μπορούσα ν' αρνηθώ την πρόσκληση να επιστρέψω για να βοηθήσω, αλλά και επειδή η παροικία έχει ανάγκη την εφημερίδα μας. Με την επιστροφή μου θα γίνουν μικρές αλλαγές στο περιεχόμενο της εφημερίδας μας που θα την κάνουν ακόμη πιο ενδιαφέρουσα στους αναγνώστες της, γιατί σημασία έχει

η ποιότητα του περιεχομένου της εφημερίδας μας και όχι το βάρος της ή τα φρουφρου και οι μεταξωτές κορδέλες για ν' αυξηθούν οι πωλήσεις. Για παράδειγμα, κάθε Παρασκευή θα δημοσιεύουμε το πρόγραμμα της τηλεόρασης για ολόκληρη την εβδομάδα και θα ξαναρχίσουμε ν' αναδημοσιεύουμε τα καλύτερα άρθρα και αναλύσεις από τον Ελλαδικό και Κυπριακό Τύπο επειδή θεωρώ πολύ σημαντικό να γνωρίζετε το παρασκήνιο της πολιτικής και της οικονομίας.

Είμαι σίγουρος πως με την αμέριστη υποστήριξη του εκδότη, Σπύρου Χαλαλάμπους και την ευσυνειδησία των ικανό-

τατων συναδέλφων μου, «Ο Κόσμος» θα συνεχίσει και αυτό που άρχισε πριν 30 και πλέον χρόνια, να καταγράφει την ιστορία της ομογένειας, χωρίς αποκλεισμούς, χωρίς κερδοσκοπικά κίνητρα και χωρίς ιδεολογικές ή φιλοσοφικές παραμέτρους.

Φίλοι μου, ομολογώ πως σήμερα αισθάνομαι άβολα σαν ν' αρχίζω νέα σταδιοδρομία και ζητώ την επιείκειά σας, αλλά ελπίζω πως θ' ανταποκριθώ στις προσδοκίες σας ξαναρχίζοντας μαζί απ' εκεί που σταματήσαμε πριν 16 μήνες τις προσπάθειες για μια παροικία ενωμένη, δημιουργική και με οράματα για υψηλούς στόχους.

Όταν άρχισε μετά τον Β' Παγκόσμιο Πόλεμο η μαζική μετανάστευση από την Ελλάδα στην Αυστραλία, οι New Australians όπως μάς αποκαλούσαν επίσημα τότε, βρήκαμε στο Σίδνεϊ δύο εκκλησίες, την Κοινότητα και μερικές εθνοτοπικές οργανώσεις που είχαν ιδρυθεί από τους προπολεμικούς μετανάστες οι οποίοι υπέφεραν τα πάνδεινα από τον ρατσισμό και τους περιορισμούς της κυβερνητικής πολιτικής που υποστήριζε την αφομοίωση σε μια Λευκή Αυστραλία. Δεν μπορούσαμε να διδάξουμε τη γλώσσα μας και χρησιμοποιούσαμε τα Κατηχητικά Σχολεία (Sunday Schools) σαν Κρυφά Σχολεία για να διδάχονται τα παιδιά μας ελληνικά. Είναι πραγματικός θρίαμβός μας, λοιπόν, το πώς μέσα σ' αυτή την αγγλοσαξονική χοάνη καταφέραμε να επιβιώσουμε σαν μια από τις μεγαλύτερες και πιο επιτυχημένες εθνότητες της χώρας. Είναι θρίαμβος όχι μόνο επειδή αντιμετωπίσαμε με επιτυχία τους κυβερνητικούς περιορισμούς που προωθούσαν την αφομοίωση των μεταναστών, αλλά και γιατί αρχίσαμε να χτίζουμε μεγάλα έργα που εξυπηρετούν την παροικία και προβάλλουν το ελληνικό όνομα.

Όμως τότε ήταν άλλοι καιροί και οι νεομετανάστες δικαιολογημένα ένιωθαν την ανάγκη να συναναστρέφονται με συντοπίτες τους επειδή ήταν νωπός ο πόνος του ξενιτεμού και νοσταλγούσαν το χωριό τους. Η ίδρυση των εθνοτοπικών σωματείων ήταν απαραίτητη σαν πόλος έλξης και οι εκδηλώσεις τους αντικατέστησαν τα πανηγύρια της ιδιαίτερης πατρίδας με τα τοπικά τραγούδια και χορούς, ενώ μέσα στο ξεφάντωμα γεννήθηκαν ειδήσεις που κατέληξαν σε γάμο και το στήσιμο μυριάδων νοικοκυριών. Αυτά τα νεαρά ζευγάρια έφτιαξαν επιχειρήσεις κερδοφόρες και δούλεψαν σκληρά για να προκόψουν, αλλά πάντα διέθεταν χρήματα και ιδρώτα για τον αγαπημένο τους σύλλογο που προίκισαν μ' ένα σπίτι για τις συγκεντρώσεις τους.

Όλα αυτά τα σπίτια τα μικρά και μεγάλα των σωματείων αγοράστηκαν από τα κέρδη «Μεγάλων Χοροεσπερίδων» στο Marrickville Town Hall ή στο Erskineville Police Boys Club όπου οι άνδρες του συμβουλίου έψπσαν εκατομμύρια ζεστά σουβλάκια και πούλησαν άλλες τόσες παγωμένες μπίρες, οι γυναίκες τους έκοψαν βουνά σαλάτες και τα παιδιά τους πουλούσαν λαχενά για την «πλούσια

“Η ΟΜΟΝΟΙΑ ΧΤΙΖΕΙ ΣΠΙΤΙΑ ΚΑΙ Η ΔΙΧΟΝΟΙΑ ΤΑ ΓΚΡΕΜΙΖΕΙ”

Επιμέλεια ΓΙΩΡΓΟΥ ΧΑΤΖΗΒΑΣΙΛΗ

Κόσμος και... *μη*

Μονόδρομος για την ομογένεια η ομόνοια και συσπείρωση

ΜΕ ΑΙΧΜΗ ΤΟΥ ΔΟΡΑΤΟΣ ΤΟΥΣ ΝΕΟΥΣ ΚΑΙ ΤΙΣ ΝΕΕΣ ΜΑΣ

λαχειοφόρο αγορά», αλλά χόρευαν και τους παραδοσιακούς χορούς των γονιών τους με τα χορευτικά συγκροτήματα. Τότε ο πρόεδρος δεν καθόταν στην καρέκλα δίπλα στον πρόξενο, αλλά θα τον έβρισκες πάνω από την ψυποταρία, ή να τρέχει όλη μέρα με το station waggon του για να μεταφέρει τα κρέατα, τις μπίρες και τα σαλατικά. Τα τραπεζομάντλα ήταν χάρτινα με τον γαλανό μαϊνάνδρο τυπωμένο στην άκρη, όπως χάρτινα ήταν πολλές φορές τα πιάτα, αλλά μέσα σ' αυτήν την απλότητα και με την ορχήστρα να παίζει στη διαπασών έχουν γίνει τα καλύτερα γλέντια της παροικίας.

Ετσι, φίλοι μου, όπως έχω γράψει πολλές φορές έγιναν τα μεγάλα έργα της ομογένειας, με σκληρή δουλειά των συμβουλίων και τη γενναϊοδωρία των μελών τους που σκορπούσαν κυριολεκτικά τα λεφτά τους στους πλειστηριασμούς και στα λαχεία για την πρόοδο του συλλόγου τους, μα προπαντός με την ομόνοια και τη συσπείρωση.

Δυστυχώς, όμως, στην παραδοσιακή βαλίτσα που φέραμε μαζί μας στην ξενιτιά, μαζί με τις πολλές αρετές κουβαλήσαμε και την αρρώστια του Έλληνα, την φιλαρχία και τον διχασμό. Quattro greci, cinque commandanti, λένε οι Ιταλοί, δηλαδή τέσσερεις Έλληνες και πέντε αρχηγοί, με συνέπεια αυτοί που φιλοδοξούσαν να καθήσουν στην προεδρική καρέκλα να γίνουν περισσότερο από τα σωματεία και για να ικανοποιήσουν την ματαιοδοξία τους άρχισαν να ιδρύουν νέους συλλόγους. Οι σκληρές συγκρούσεις στις

οργανώσεις μας, που συνεχίζονται μέχρι σήμερα, εκτός από τον διχασμό που προκάλεσαν, κόστισαν εκατομμύρια δολάρια όταν οι αντίπαλοι κατέφευγαν στα δικαστήρια, ενώ έχουμε περίπου 200 οργανώσεις στο Σίδνεϊ που ως επί το πλείστο φυτοζωούν με μόνη δραστηριότητά τους την ετήσια χοροεσπερίδα.

Σήμερα οι ετήσιες μεγάλες χοροεσπερίδες είναι χλιδατές σε πολυτελείστατες αίθουσες, (ή σε κλαμπ ανάμεσα σε άλλους θαμώνες για να μην φαίνεται η φτώχεια τους σε μέλη) και τα συμβούλια δεν χύνουν ούτε σταγόνα ιδρώτα αφού το ταπεινό σουβλάκι αντικαταστάθηκε από το φιλέτο και τον σολωμό, σερβιρισμένα σε πιάτα πορσελάνης, μαζί με το αντίπαστο και το γλύκισμα με τον καφέ φίλτρου.

Αυτή η εξέλιξη δεν είναι πρόβλημα, ίσως ήταν αναπόφευκτη, αφού και τα μέλη θέλουν τώρα να ξεδώσουν σ' ένα χλιδάτο περιβάλλον. Το πρόβλημα είναι αλλού: Δεν υπάρχει όραμα, επειδή δεν υπάρχει φιλοπρόοδη ηγεσία. Ας μην γελιόμαστε εμείς της πρώτης γενιάς μεταναστών που είμαστε πια κουρασμένα παλληκάρια. Υστερα από μισό αιώνα και πλέον με αγώνες για να φτιάξουμε μια καλή οικογένεια, μια κερδοφόρα επιχείρηση, έναν πλούσιο σύλλογο και να δώσουμε στα παιδιά μας τα εφόδια για να διαπρέψουν, κουρασθήκαμε, στερέψαμε από ιδέες και βολεψόμαστε με το σπύρι ή σπιτάκι του συλλόγου που αγοράσαμε με το ζεστό σουβλάκι και την παγωμένη μπίρα.

Οι ηλικιωμένοι που κάθονται αναπαυτικά στην προεδρική καρέκλα αρ-

νούνται πεισματικά να παραδώσουν το τιμόνι στους νέους και τις νέες μας με αστείες δικαιολογίες, πως τάχαμ' τα παιδιά μας δεν ξέρουν να διοικήσουν ένα σωματείο, πως κάνουν λάθη, πως σπαταλούν χρήματα, πως δεν θέλουν να δουλέψουν κλπ., κλπ. Δηλαδή, υποτιμούν τα παιδιά μας που σπούδασαν και διαπρέπουν στην ευρύτερη αυστραλιανή κοινωνία σαν επιστήμονες, επαγγελματίες, επιχειρηματίες, καλλιτέχνες, ή και υπάλληλοι σε υψηλά αξιώματα. Οι ηλικιωμένοι δεν έχουν καταλάβει πως αν δεν παραδώσουμε πριν είναι αργά την παροικία στα ταλαντούχα παιδιά μας, θα χαθούν οι ποταμοί ιδρώτα ενός και πλέον αιώνα με εκατομμύρια δολάρια που συγκεντρώθηκαν πουλώντας το ζεστό σουβλάκι και την κρύα μπίρα. Με αυτό δεν εννοώ ότι θα πρέπει να ρίξουμε στον καιάδα τους ηλικιωμένους οι οποίοι έχουν να παίξουν ακόμη έναν πολύ σοβαρό ρόλο. Ίσως πολύ πιο σοβαρό από το προεδρικό της πλάκας, προσφέροντας τις γνώσεις και την πλούσια πείρα τους σαν σύμβουλοι της νέας γενιάς, όπως έκαναν όταν παρέδωσαν τις επιχειρήσεις στα παιδιά τους.

Η ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΤΗΝ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ

ΚΑΛΟΟ!

Ένας Γερμανός, ένας Γάλλος, ένας Άγγλος και ένας Έλληνας σχολιάζουν έναν πίνακα του Αδάμ και της Εύας στον Παράδεισο.

Ο Γερμανός λέει: Κοιτάξτε την τελειότητα στα σώματα: εκείνη ψηλή και ευκίνητη, εκείνος μ' αυτό το αθλητικό κορμί, τους καλογυμνασμένους μύες. Πρέπει να είναι Γερμανοί.

Αμέσως, ο Γάλλος αντέδρασε: Δεν το πιστεύω, είναι ξεκάθαρος ο ερωτισμός που εκλύεται και από τις δυο φιγούρες. Εκείνη τόσο θηλυκή. Αυτός τόσο ανδροπρεπής. Γνωρίζουν ότι σύντομα θα έλθει ο πειρασμός. Πρέπει να είναι Γάλλοι.

Κουνώντας αρνητικά το κεφάλι ο Άγγλος σχολιάζει: Παρατηρείστε την ηρεμία στα πρόσωπά τους, την λεπτότητα στη στάση τους, την νηφαλιότητα της κίνησης. Μόνο Άγγλοι μπορεί να είναι.

Μετά από μερικές στιγμές συγκέντρωσης, ο Έλληνας φώναξε:

- Δεν συμφωνώ. Κοιτάξτε καλά: Ο Αδάμ ξεβράκωτος, ξυπόλητος, κοιμούνται κάτω από ένα δένδρο, έχουν μόνο ένα μήλο για να φάνε, δεν διαμαρτύρονται και επιπλέον οι βλάκες πιστεύουν ότι είναι στον Παράδεισο. Αυτοί είναι Έλληνες!